

да си каже: Азъ живѣя и се радвамъ на Божия свѣтъ, на всичко, което Той е създалъ. Когато нѣкой иска да му се докаже съществуването на всичко, което Богъ е създалъ, ще го хвана за ржка и ще го заведа въ градината си, въ библиотеката си, въ кабинета си, дето правя своитѣ научни изследвания, и ще поставя предъ очитѣ му единъ телескопъ, който увеличава десетъ милиона пѣти, после — другъ, който увеличава нѣколко милиарда пѣти и ще го заставя да наблюдава звездитѣ. Следъ това той може да говори за онова, което и азъ зная. А сега, като влѣзете въ нѣкой домъ, не намирате нито микроскопъ, нито телескопъ, и каквото и да говорите, нищо не остава въ главата на човѣка.

Съвременнитѣ хора говорятъ за доброто, за ангелитѣ, за Бога, но нищо не сж приложили. Тѣ говорятъ за идеенъ животъ, но не сж го още приложили. Говорятъ за добъръ животъ, но и него не сж приложили. Човѣкъ трѣбва да се стреми да учи, а не да бжде ученъ. Силата на ученика не седи въ желанието, въ стремежа му да бжде ученъ. Силата на ученика е въ стремежа му да учи и прилага. Всички хора могатъ да учатъ, но всички не могатъ да бждатъ учени. Силата е въ знаенето, а не въ знанието. Всички хора трѣбва да учатъ! Тѣ мислятъ, че сж придобили голѣма наука, но се самозаблуждаватъ. Науката е капиталъ, който принадле-